

Danielin kirja – sata kahdeksankymmentäkahdeksan

Rafhiasta Paniumiin: muinaisten taistelujen profeettallisen merkityksen paljastaminen

Jeff Pippenger
2024-04-18

Rafian taistelu ja Paniumin taistelu ovat kaksi erillistä historiallista tapahtumaa, jotka sijoittuivat eri ajanjaksoihin ja erilaisiin asiayhteyksiin, mutta molemmilla on merkitystä muinaisen Juudean ja sitä ympäröivien alueiden historiassa. Rafian taistelu käytiin vuonna 217 eKr. Paniumin taistelu käytiin vuonna 200 eKr. seleukidien valtakunnan (pohjoisen kuningas) ja ptolemaiosten valtakunnan (etelän kuningas) välillä. Nämä kaksi taistelua tunnustetaan Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeissa yksitoista–viisitoista. Nämä kaksi taistelua edelsivät makkabealaiskapinaa vuonna 167 eKr.

Paniumin taistelu sai nimensä läheisestä maantieteellisestä kohteesta, Paniumin vuoresta, jossa yhteenotto tapahtui. Nimi Panium on johdettu kreikkalaisesta jumalasta Panista, jolle paikalle oli omistettu temppeli. Paikka tunnettiin nimellä Panium sen vuoksi, että se liittyi Panin palvontaan. Tempelikokonaisuudesta käytettiin usein nimitystä Panin pyhäkkö, mikä korosti sen tehtävää uskonnollisen hartauden ja jumala Panille omistetun palvonnan paikkana. Termi ”Nymfaion” viittaa antiikin kreikkalaisessa ja roomalaisessa uskonnossa monumenttiin tai pyhäkköön, joka on omistettu veden nymfeille. Paniumin tempelikokonaisuuteen kuului luola ja luonnonlähde, joiden uskottiin olevan nymfien asuinsijoja, ja siksi siitä käytettiin toisinaan nimitystä Paniumin Nymfaion.

Sen jälkeen kun Herodes Suuren poika Herodes Filippus oli rakentanut kaupungin uudelleen ja laajentanut sitä, se tunnettiin nimellä Caesarea Philippi Rooman keisarin Caesar Augustuksen ja Herodes Filippuksen itsensä kunniaksi. Tempelialue oli tärkeä uskonnollinen keskus tässä kaupungissa.

Keisari Augustuksen hallituskauden aikana temppeli vihittiin uudelleen tai nimettiin uudelleen Augustuksen kunniaksi, mikä heijasti keisarikulttia ja roomalaisten uskonnollisten käytäntöjen integroitumista paikalliseen uskonnolliseen maisemaan. Muinaisen Caesarea Filippin kaupungin läheisyydessä sijaitsevaa aluetta, jossa Panin temppeli sijaitsi, kutsuttiin toisinaan ”Helvetin porteiksi” tai ”Haadeksen porteiksi”.

Danielin kirjan yhdenkymmentä luvun jakeissa kuudestatoista yhdeksääntoista esitetään ne kolme maantieteellistä valloitusaluetta, jotka pakanallisen Rooman tuli kukistaa voidakseen vakiintua Raamatun profetian neljänneksi valtakunnaksi ja luvussa pohjoisen kuninkaaksi. Jakeessa kuusitoista roomalaisen kenraalin Pompeiuksen osoitetaan valloittaneen Syyrian vuonna 65 eKr. ja sitten Jerusalemin vuonna 63 eKr. Jakeet seitsemästätoista yhdeksääntoista osoittavat Julius Caesarin Egyptin valloituksen, joka oli kolmas näistä kolmesta esteestä. Aktionin taistelu vuonna

31 eKr. merkitsee sen kolmensadankuudenkymmenen vuoden ajanjakson alkua, jonka aikana pakanallinen Rooma hallitsi ylimpänä Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeen kaksikymmentäneljä täyttymykseksi.

Jakeessa kaksikymmentä merkitään Augustus Caesarin hallituskausi, ja tuon historian aikana Jeesus syntyi. Sitten jakeissa kaksikymmentäyksi ja kaksikymmentäkaksi yksilöidään jumalattoman Tiberius Caesarin hallituskausi, ja siten Kristuksen ristiinnaulitseminen merkitään. Jakeessa kaksikymmentäkolme merkitään liitto, jonka makkabealaiset juutalaiset solmivat pakanallisen Rooman kanssa, ja siten jakeessa yksitoista alkanut historian kulku keskeytyy, ja historiallinen kertomus palaa ajanjaksoon 161 eKr. – 158 eKr.

Jae kaksikymmentäkolme edustaa makkabealaisten sukulinjaa, ja vaikka se ei esitä kaikkia heidän profeetallisen linjansa yksityiskohtia, historian kertomus esittää ne. Vuonna 217 eKr. käytiin Rafian taistelu, ja sen jälkiseurauksissa lapsikuningas jätti Egyptin haavoittuvaksi. Kun seleukidkuninkaat ja kreikkalaiset kuninkaat tekivät vuonna 200 eKr. suunnitelmia lapsikuninkaan käsittelemiseksi, Rooma puuttui historian kulkuun ja tuli Egyptin lapsikuninkaan puolustajaksi. Samana vuonna käytiin Panionin taistelu. Sitten vuonna 167 eKr. makkabealaisten sissisota alkoi.

Makkabilaiskapina alkoi Modeinissa vuonna 167 eKr., ja siihen sisältyi se, että makkabilaiset eivät ainoastaan taistelleet Seleukidien valtakuntaa vastaan, vaan myös niitä juutalaisia vastaan, joiden he katsoivat olevan liitossa seleukidien kanssa. Kapina sai alkunsa uskonnollisista vaikuttimista, ja se toteutettiin sekä sisäistä että ulkoista vihollista vastaan. Vuonna 164 eKr. makkabilaiset vihkivät temppelin uudelleen, ja tätä tapahtumaa muistetaan juutalaisessa hanukkajuhlissa. Sinä vuonna kuoli pahamaineinen Antiokhos Epifanes. Sitten vuosina 161 eKr.–158 eKr. solmittiin jakeen kaksikymmentäkolme ”liitto” Rooman kanssa.

Ainoa suora viittaus makkabilaisiin, heidän kapinaansa ja heidän liittoonsa Rooman kanssa löytyy jakeesta kaksikymmentäkolme, mutta dynastian historia, jota kutsutaan hasmonealaiseksi dynastiaksi, alkoi Modeinissa vuonna 167 eKr. ja jatkui ristin aikaan saakka. Hasmonialaisen dynastian viimeiset edustajat olivat Kristuksen ajan fariseukset. Sen tähden on olemassa luopioutuneen juutalaisuuden historian profeetallinen linja, sellaisena kuin sitä edustivat makkabilaiset, joka alkoi vuonna 167 eKr. Modeinin kapinasta ja päättyy jakeissa kaksikymmentäyksi ja kaksikymmentäkaksi, jolloin Jeesus ristiinnaulittiin.

Heidän historiansa saavutti käännekohdan jakeessa kuusitoista, kun Rooma ensimmäisen kerran Pompeiuksen kautta valloitti Jerusalemin. Hänen ensisijainen motiivinsa saattaa tuho Jerusalemin ylle tuolloin oli Hasmonialaisten dynastian kahden ryhmittymän välinen kiista. Siitä ajankohdasta lähtien (63 eKr.) Juuda oli Rooman vallan alainen. Makkabilaisten Hasmonialaisten dynastia alkaa profeetallisesti Modeinin taistelusta vuonna 167 eKr., ja sitten se alistetaan Roomalle vuonna 63 eKr. Pian tämän historian alun jälkeen makkabilaiset panivat alulle ja solmivat liiton Rooman kanssa vuosina 161 eKr.–158 eKr. He olivat Rooman vallan alaisina vuodesta 63 eKr. aina ristiin ja Jerusalemin lopulliseen hävitykseen saakka vuonna 70.

Makkabilaisten profeetallinen linja on luopuneen juutalaisuuden linja, ja siksi se esikuvaa luopuneen protestantismin linjaa. Paniumin taistelusta aina kuudennentoista jakeen sunnuntailakiin

saakka profeetalliset tapahtumat vuosina 200 eKr., 167 eKr., 164 eKr. sekä liitto vuosina 161 eKr.–158 eKr. toistuvat luopuneen protestantismin historiassa. Nämä tienviitat ilmenevät sen kahdeksannen presidentin historiassa, joka on niistä seitsemästä, ennen sunnuntailakia. Vuosi 200 eKr. edustaa republikaanisen sarven ulkoista linjaa suhteessa vuoteen 167 eKr., joka edustaa luopuneen protestanttisen sarven sisäistä linjaa.

Nämä tienviitat ovat olennaisesti kätkettyinä Hasmonealaisen dynastian historiallisessa linjassa, mutta muodostavat siitä huolimatta osan Daniel 11:n neljänkymmenennen jakeen kätkettyä historiaa. Se on linja, joka kuuluu siihen ”Danielin profetian osaan, joka koskee viimeisiä päiviä”.

Se tosiasia, että juutalaisuus viettää hanukkaa makkabilaisten kapinan muistoksi, ei määrittele makkabilaisia vanhurskaiksi. Kapinallisuuden tähden shekina ei koskaan palannut temppeliin, joka rakennettiin uudelleen seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuuden jälkeen. Viimeinen profeetallinen sanoma tuli Malakian kautta noin kaksi vuosisataa ennen makkabilaisia. Makkabilaisten historia osoittaa, että he sallivat poliittisten johtajiensa toimia myös ylimmäisenä pappina, juuri sen synnin, jota egyptiläinen Ptolemaios yritti tehdä ja jota myös kuningas Ussia yritti tehdä. Perimätieto osoittaa, että Jumala puuttui asiaan estääkseen Ptolemaiosta tästä pyhänhävistyksellisestä teosta, ja Jumalan Sana osoittaa suoraan, että Jumala todella puuttui asiaan, kun kuningas Ussia yritti suorittaa papin ja kuninkaan tehtävää. Heidän dynastiansa lopullinen hedelmä olivat fariseukset. Ei ole mitään syytä päätellä, että makkabilaiset olisivat olleet vanhurskauden vertauskuva, huolimatta siitä historiallisesta kunnioituksesta, jota nykyjuutalaisuuden juutalaiset saattavat heitä kohtaan tuntea.

Protestanttinen uskonpuhdistus alkoi Lutherin aikana, ja se oli asteittain etenevä kehitys. Se ei ollut uusi traditio, sillä Jeesus ja Hänen opetuslapsensa olivat protestantteja. Se oli heräämistä historian pimeyteen, jossa Luther ja muut uskonpuhdistajat herätettiin. Tämän asteittain etenevän uskonpuhdistuksen huipentuma oli milleriläinen liike. Jumalan ei ollut määrä ainoastaan herättää varhaisia uskonpuhdistajia Babylonin synteihin, vaan Hän aikoi johdattaa heidät Hänen lakinsa ja Hänen työnsä taivaallisessa pyhäkössä täyteen ymmärtämiseen. 19. huhtikuuta 1844 protestantit hylkäsivät uskonpuhdistuksen lisääntyvän valon ja heistä tuli luopunutta protestantismia.

Uskollisille milleriiteille annettiin silloin ”viitta”, ja heidät ohjattiin kaikkeinpyhimpään saattamaan työ päätökseen, jotta heistä tulisi kypsiä protestanttisia kristittyjä. Vuonna 1863 ne, joille viitta oli annettu, panivat tottelemattomuutensa kautta syrjään protestantismin viitan ja ottivat Laodikean viitan. Sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen viimeisenä ajanjaksona, joka alkoi kaksikymmentäkaksi vuotta syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen, vuonna 2023, Juudan heimon Leijona avaa sinetit niistä totuuksista, jotka täydentävät Danielin kirjan yhdestoista luvun neljänkymmenennen jakeen kätketyn historian, joka on historia Neuvostoliiton romahduksesta vuonna 1989 aina pian tulevaan sunnuntailakiin saakka. Näin tehdessään Hän on avannut luopiosta juutalaisuudesta kertovan historian sinetit protestantismin luopumuksen vertauskuvana.

Jumalan luopiokansan molemmat linjat, olivatpa ne kirjaimellisen Juudan tai hengellisen Juudan linjoja (molemmat ihania maita), päättyvät Jerusalemin valloittamiseen, edellinen vuonna 63 eKr. ja jälkimmäinen pian tulevan sunnuntailain aikana. Molemmat linjat kuvaavat sodankäyntiä, jota

motivoivat harhaanjohtuneet uskonnolliset vakaumukset. Molemmat linjat kuvaavat sotaa Kreikan uskonnollisia filosofioita vastaan, ja molemmat päätyvät siihen, että luopiot joutuvat Rooman alamaisuuteen. Tunnistan jakeen neljäkymmentä kolme taistelua Neuvostoliiton romahtamisen vuonna 1989, Ukrainan sodan ja Paniumin sunnuntailain aikana edustaviksi tarkoituksena osoittaa ero näiden kolmen taistelun ja kolmen maailmansodan välillä.

”Jumalan sana on antanut varoituksen uhkaavasta vaarasta; jos tämä jätetään huomiotta, protestanttinen maailma saa tietää, mitkä Rooman tarkoitusperät todella ovat, vasta silloin, kun on liian myöhäistä välttää ansa. Se kasvaa äänettömästi valtaan. Sen opit vaikuttavat lainsäädäntösaleissa, kirkoissa ja ihmisten sydämissä. Se kasaa korkeita ja mahtavia rakennelmiaan, joiden salaisissa kätköissä sen entiset vainot tulevat toistumaan. Huomaamattomasti ja epäilyksiä herättämättä se vahvistaa voimiaan edistääkseen omia päämääriään, kun sen iskun hetki koittaa. Kaikki, mitä se haluaa, on edullinen asema, ja sitä sille jo annetaan. Saamme pian nähdä ja tuntea, mikä roomalaisen aineksen tarkoitus on. Joka ikinä uskoo ja tottelee Jumalan sanaa, saa siten osakseen häväistystä ja vainoa.” Suuri taistelu, 581.

Jakeesta kymmenen alkaen, joka osoittaa Neuvostoliiton romahtamisen vuonna 1989, aina jakeen viisitoista Paniumin taisteluun saakka paavinvalta on ”vahvistanut joukkojaan edistääkseen omia päämääriään silloin, kun koittaa aika iskeä”. Nämä jakeet osoittavat ne profetalliset olosuhteet, jotka ovat paavinvallan valmistama ”ansa”, josta on mahdotonta ”paeta”. Viimeisessä yhteenotossa, jota Paniumin taistelu edustaa, pedon kuva muodostetaan Yhdysvalloissa. Tämän kuvan muodostaminen on viimeisten päivien Jumalan kansalle lopullinen koetus.

”Herra on selvästi näyttänyt minulle, että pedon kuva muodostetaan ennen kuin armonaika päättyy; sillä sen on määrä olla Jumalan kansalle suuri koetus, jonka perusteella heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan. ... Ilmestyskirjan 13. luvussa tämä aihe esitetään selvästi; [Ilmestyskirja 13:11–17, lainattu].

”Tämä on se koetus, joka Jumalan kansan on käytävä läpi ennen kuin heidät sinetöidään. Kaikki, jotka osoittavat uskollisuutensa Jumalalle noudattamalla Hänen lakiaan ja kieltäytymällä hyväksymästä väärää sapattia, asettuvat Herra Jumala Jehovan lipun alle ja saavat elävän Jumalan sinetin. Ne, jotka hylkäävät taivaallista alkuperää olevan totuuden ja hyväksyvät sunnuntaisapatin, saavat pedon merkin.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Pedon kuvan muodostuminen kuvataan ajanjaksolla, jolloin Rooman liittoon liityttiin. Yhdysvaltojen protestanttisesta sarvesta tuli vuonna 1844 Rooman tyttäret, ja niiden historian alku toistuu niiden historian lopussa, kun ne jälleen päättävät jäljitellä äitiään.

“Näin, että kaksisarvisella pedolla oli lohikäärmeen suu ja että hänen valtansa oli hänen päässään ja että säädös lähtisi hänen suustaan. Sitten näin porttojen äidin; että äiti ei ollut tyttäret, vaan heistä erillinen ja selvästi erottuva. Hänellä on ollut päivänsä, ja se on mennyt ohi, ja hänen tyttärensä, protestanttiset lahkot, tulivat seuraavina näyttämölle ja toimivat saman mielen mukaan, joka äidillä oli silloin, kun hän vainosi pyhiä. Näin, että samalla kun äidin valta on ollut vähenemässä, tyttäret ovat kasvaneet, ja pian ne käyttävät sitä valtaa, jota äiti kerran käytti.”

”Minä näin, että nimellinen kirkko ja nimelliset adventistit, Juudaan tavoin, pettäisivät meidät katolilaisten käsiin saadakseen heidän vaikutusvaltansa totuutta vastaan hyökkäämiseen. Silloin pyhät ovat oleva hämärässä elävä kansa, katolilaisille vain vähän tunnettu; mutta kirkot ja nimelliset adventistit, jotka tuntevat meidän uskomme ja tapamme (sillä he vihasivat meitä sapatin tähden, koska eivät voineet sitä kumota), pettävät pyhät ja ilmiantavat heidät katolilaisille niiksi, jotka halveksivat kansan säädöksiä; toisin sanoen että he pitävät sapatin ja hylkäävät sunnuntain.

”Silloin katolilaiset kehottavat protestantteja etenemään ja antavat asetuksen, että kaikki, jotka eivät viettä viikon ensimmäistä päivää seitsemännen päivän sijasta, surmattakoon. Ja katolilaiset, joiden lukumäärä on suuri, asettuvat protestanttien tueksi. Katolilaiset antavat voimansa pedon kuvalle. Ja protestantit toimivat niin kuin heidän äitinsä toimi ennen heitä tuhottaakseen pyhät. Mutta ennen kuin heidän asetuksensa tuottaa tai kantaa hedelmää, pyhät vapautetaan Jumalan äänellä.” Spalding and Magan, 1, 2.

Kyseisessä kohdassa on kaksi ryhmää ”nimellisiä”, mikä tarkoittaa ”vain nimeltä”, jotka kavaltavat Jumalan uskolliset katolilaisille. Ellen Whiten käsitys nimellisistä kirkkoista ja nimellisistä adventisteista poikkeaa siitä, mitä ne todellisuudessa edustavat viimeisinä päivinä, sillä hänen käsityksensä ”nimellisestä adventistista” olisi tarkoittanut kristittyä, joka tunnustautui uskovansa Kristuksen paluuseen. Mutta profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he itse elivät, ja ”nimellinen adventisti” edustaa viimeisinä päivinä Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkkoa, ja nimelliset kirkot ovat niiden jälkeläisiä, joista tuli Rooman tyttäriä vuonna 1844.

Seitsemännen päivän adventistit tulevat vihaamaan ”hämmäriä ihmisiä”, jotka ovat Jumalan todellisia edustajia, sillä he ”eivät voi kumota sapatin totuutta”, joka edustaa maan levon sapattia. Seitsemännen päivän adventistikirkko tunnustautuu pitämään yllä seitsemättä päivää jumalanpalveluspäivänä, mutta viimeisinä päivinä sapatti, jota he eivät voi kumota, on 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”, jonka he hylkäsivät ensimmäisenä perustavanlaatuisena totuutena vuonna 1863.

Jakso, jota nyt käsittelemme, yksilöi ne profeetalliset dynamiikat, jotka liittyvät siihen historiaan, joka alkaa pian tulevasta sunnuntailaista, mutta sunnuntailakia seuraava lopullisen koetuksen historia toteutuu ensin Yhdysvalloissa. Sunnuntailain tullessa voimaan Yhdysvallat pakottaa koko maailman pystyttämään pedon kuvan, mutta ennen kuin se saattaa tuon työn päätökseen, se on pystyttänyt pedon kuvan Yhdysvalloissa.

”Kun Amerikka, uskonnonvapauden maa, yhdistyy paaviuden kanssa pakottaakseen omantunnon ja vaatiakseen ihmisiä kunnioittamaan väärää sapattia, jokaisen maan kansat kautta koko maapallon johdetaan seuraamaan sen esimerkkiä.” Testimonies, osa 6, 18.

”Vieraat kansakunnat seuraavat Yhdysvaltojen esimerkkiä. Vaikka se kulkee edellä, sama kriisi tulee kuitenkin kohtaamaan meidän kansaamme kaikkialla maailmassa.” Testimonies, osa 6, s. 395.

Jumalan kansan suuri koetus tapahtuu ennen sunnuntailakia, sillä sunnuntailain tullessa koetusaika päättyy seitsemännen päivän adventisteilta. Tätä koetusta kuvataan pedon kuvan muodostamisena, ja pedon kuva on kirkon ja valtion liitto, jossa kirkko hallitsee tätä suhdetta. Samoin kuin protestanteista tuli Rooman tytär vuonna 1844, ja tytär on äitinsä kuva, luopuneet protestantit tulevat viimeisinä päivinä toteuttamaan rinnakkaisen työn, sillä Jeesus havainnollistaa aina asian lopun sen alulla.

Danielin kirjan yhdestoista luvun kahdennessakolmannessa jakeessa esitetty ”liitto” kuvasi luopioksi tunnustautunutta ihanaa maata edustavaa kansaa, joka ojentautui muodostamaan liiton Rooman kanssa. Vuoset 161 eKr. – 158 eKr. edustavat pedon kuvan muodostumista, joka huipentuu sunnuntailakiin.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Mutta mikä on ”pedon kuva”? ja kuinka se on muodostettava? Kaksisarvinen peto tekee kuvan, ja se on kuva pedolle. Sitä kutsutaan myös pedon kuvaksi. Saadaksemme siis tietää, millainen kuva on ja kuinka se on muodostettava, meidän täytyy tutkia itse pedon—paaviuden—ominaisuuksia.

”Kun alkuseurakunta turmeltui luopumalla evankeliumin yksinkertaisuudesta ja omaksumalla pakanallisia menoja ja tapoja, se menetti Jumalan Hengen ja voiman; ja hallitakseen kansan omaatuntoa se ryhtyi etsimään maallisen vallan tukea. Tuloksena oli paavius, kirkko, joka hallitsi valtiovallan voimaa ja käytti sitä omien päämääriensä edistämiseen, erityisesti ’harhaopin’ rankaisemiseen. Jotta Yhdysvallat muodostaisi pedon kuvan, uskonnollisen vallan on siinä määrin hallittava siviilihallitusta, että myös kirkko käyttää valtion auktoriteettia omien tarkoitusperiensä toteuttamiseen.” Suuri taistelu, 443.